

ABSOLVENTI ZUŠ NOVÉ STRAŠECÍ

2019

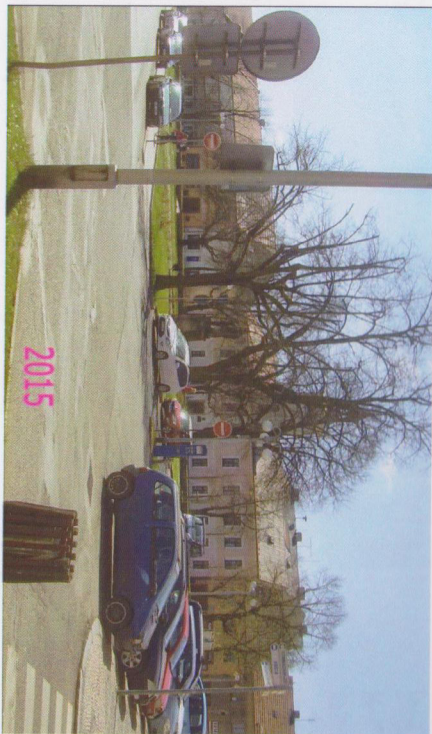
Seznam absolventů 2019 podle oborů

Hudební obor

I. stupeň

- Adeltová Anna – Hra na klavír
ze třídy Bulata Abdurakhimova
- Ajksner Tomáš – Hra na elektronické klávesové nástroje
ze třídy Zdeňka Frolíka
- Hégrová Eliška – Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
Sólový zpěv
ze třídy Lucie Andráškové, DiS
- Hejduk Josef – Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové
- Krátká Kateřina – Hra na lesní roh
ze třídy Miroslava Thumy
- Krejčí Nikol - Sólový zpěv
ze třídy Lucie Andráškové, DiS
- Kučerová Veronika – Hra na kytaru
ze třídy Lukáše Štěpánka, DiS
- Litavská Helena – Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové
- Němcová Marie – Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
- Stantejská Emily – Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové
- Stará Anežka – Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
- Šváchová Barbora – Sólový zpěv
ze třídy Petry Musilové, DiS
- Velička Jan – Hra na housle
ze třídy Mgr. Víta Nermuta
- Vachková Adéla – Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové

Budova ZUŠ (bývalá radnice) v průběhu let

Taneční obor

I. stupeň

- Dolejší Alena – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Kudr Jakub – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Pilátová Amálie – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Růžičková Barbora – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.

Výtvarný obor

I. stupeň

- Adeltová Anna – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Brmčijská Karolína – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Dolejší Alena – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Fischer Jonáš – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Hliboký Kryštof – Keramická tvorba
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové

- Höllová Terezie – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Kodyšová Karolína – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Korf Lukáš – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Kudr Jakub – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Macková Nikol – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Němcová Marie – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Studijní výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Pilátová Amálie – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Satranská Julie – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Skořepová Adéla – Keramická tvorba
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové
- Skořepová Natálie – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Suchodolská Denisa – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Šlajchrtová Alena – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Keramická tvorba
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové
- Štýbr Radek – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Tomášková Lucie – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Ulmanová Anna – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

HUDEBNÍ OBOR

I. stupeň

Anna Adeltová

Hra na klavír ze třídy

Bulata Abdurakhimova

Už od malička jsem chtěla hrát na klavír. Proto mě rodiče ve druhé třídě přihlásili do ZUŠky. Ze začátku jsem se jen učila noty a hrála krátké písničky. Postupem času byly však etudy a skladby těžší a těžší. Klavír tedy vyžaduje hodně cvičení. To já však moc nedržuji, protože mám málo času. Ale přeci jenom někdy si najdu čas a něco si zahraji. Nejraději si hraji pro sebe nebo jen pro pár lidí. Koncerty nemám ráda, protože mám vždy trému a občas něco pokazím.

Za tu dobu, co hraji na klavír, mě učilo hodně učitelů. Každý měl svůj způsob učení a získala jsem od nich spoustu znalostí, za což jsem ráda.

Hodně vědomostí jsem také získala z hudební nauky. Nikdy sice nebudu žádný klavírista, který by hrál na koncertech, ale určitě si pro sebe nějaké pěkné skladby zahraji. Přeci jen hra na klavír mě těší, zvláště když tím můžu udělat někomu radost.

Tomáš Ajsner

Hra na elektronické klávesové nástroje ze třídy Zdeňka Frolíka

Hodiny pana učitele Frolíka navštěvuji již od svých jedenácti let. S panem učitelem jsme si určitě padli do oka, zejména kvůli společné sympatii k chlebičkům. Kromě několika skladeb a etud, které jsme za ty roky nahráli, se samozřejmě našel čas si popovídat nejen o hudebních, ale i o ostatních tématech všedního života. Od jednoduchých krátkých skladeb a cvičení jsme se postupně dostávali ke složitějším a delším skladbám. Později jsme začali hrát známá klasická díla, uchvacující filmovou hudbu a také světoznámé

swingové a jazzové skladby, které mě mimochodem velmi bavily a patří mezi mé nejoblíbenější.

Musím říct, že jsem nesmírně rád, že je hudba součástí mého života, inspiruje a překvapuje mě každým dnem. Osobně si nedokážu představit den bez zaslechnutí alespoň jednoho tónu či melodie. I přes pár krušných chvil jsem moc rád, že jsem od hraní nikdy neupustil a věnuji se mu stále. Ke klávesám jsem si o několik let později přibral i hru na housle, ale to už je jiný příběh.

Za těch sedm let jsem se naučil mnoho, nejen jak poskládat těch deset prstů na tolik těch kláves, ale i jak si vážit možnosti hrát na hudební nástroj a možná i toho kousku nadání, které ve mně doufám dříme.

Samozřejmě nemohu sem nenapsat alespoň jeden zážitek z hodiny. Když už jsme měli odehráno a zbyl ještě nějaký ten čas, pan učitel nám, mně a mé spolužačce Markétě, zahrál známé skladby a melodie nebo improvizace, které nás vždy bavily, a v duchu jsme doufali, že jednou budeme schopni zahrát alespoň malý zlomek toho všeho. Avšak jednou nám pan učitel vyprávěl o knížce Nazí a mrtví. Během vyprávění pan učitel hrál na klávesy dosti živou hudební kulisu. Konec vyprávěného příběhu dovršil konflikt mezi americkými a japonskými vojáky, u kterého pan učitel zahrál vlastní interpretaci. My, jakožto ještě děti, seděli u stolu a v tu chvíli v nás zůstala takzvaně malá dušička. Tento živý zážitek v nás zůstal ještě několik dní. Na závěr bych rád poděkoval zejména panu učiteli Zdeňku Frolíkovi, ostatním vyučujícím a vedení umělecké školy za skvělých sedm let plných úžasných hudebních a zábavných zážitků.

Hégrová Eliška

Hra na zobcovou flétnu ze třídy

Dagmar Pavlíkové

Sólový zpěv ze třídy

Lucie Andráškové, DiS.

hraji až do teď, k paní učitelce Pavlíkové. Díky jejímu porozumění, smyslu pro humor, hudebním schopnostem, pozitivní náladě a trpělivosti mě dovedla k předním umístěním v různých soutěžích a dostala jsem mnoho možností vystupovat na akcích ZUŠky. Přestože si na moje začátky hraní moc nepamatuji, tak na první hodinu flétny docela ano. Přišla jsem do krásné třídy plná očekávání a nervozity, ale ta ze mě ihned spadla, když na mě dopadla pozitivní atmosféra prostředí. Paní učitelka mi řekla, abych si lehla na koberec. Lehla jsem si a ona mi vysvětlila, jak je důležité správné dýchání při hraní na zobcovou flétnu. Dala mi sešit na břicho a já jsem se měla pokusit nadechnout tak, abych ho břichem nadzvedla. Po několika pokusech se mi to podařilo. Od té doby jsem se na každou hodinu vždy těšila.

Nejdříve jsem hrála na sopránovou flétnu, ale postupem času přibyla altová, sopraninová, tenorová a basová. Altovou a basovou flétnu momentálně využívám v kvartetu a v souborové hře, díky níž jsem poznala spoustu super lidí, nový rozměr hraní, dobré nálady a legrace tam není nikdy dost. I když na flétnu hraji už osm let, je ještě plno věcí, co se ještě můžu naučit, jako třeba nové a těžší skladby nebo techniky.

Protože jsem ráda a často zpívala, přihlásili mě rodiče na zpěv k paní učitelce Andráškové. Její pěvecké schopnosti, tvůrčí nápady, pozitivní nálada a energie, kterou do mě vkládala, mi pomohly k mnoha úspěchům a zlepšování mých pěveckých schopností.

Život bez hudby bych si ani nedokázala představit. K hudbě jsem měla blízký vztah už jako malá. Vždy jsem si sedla ke stolu, pouštěla písničky, zpívala nebo koukala na muzikály a opery. Do ZUŠ v Novém Strašecí jsem začala chodit v pěti letech. Nejdříve na tancování, asi jako většina malých dětí. Na flétnu jsem začala chodit v šesti letech s mojí kamarádkou Anežkou, se kterou

Mými největšími úspěchy byla účast v hudebních soutěžích jako jednotlivec nebo v souboru. Doma mám spoustu diplomů, za kterými stojí velká dřina, hodiny trénování, ale zároveň legrace a nespočet zážitků, díky nimž jsem se přiučila něčemu novému. Velká pocta pro mě bylo vystupovat v husitské kapli, kde je ta správná předvánoční atmosféra.

Myslím si, že hodně záleží na tom, jestli je vám učitel sympatický nebo ne.

Když ho máte rádi, budete se více těšit na hodiny, můžete dosáhnout více úspěchů a vydržíte u toho déle. To, že jsem u obou oborů vydržela tak dlouho, je toho důkazem.

Obě paní učitelky mě dokázaly motivovat, když jsem měla před koncertem trému. Když se mi něco nepovedlo, vždy na tom našly něco dobrého a dokázaly mě povzbudit. Proto jim patří velké poděkování za to, že se mnou měly trpělivost a tolik mě toho naučily.

Krejčí Nikol

Sólový zpěv

ze třídy Lucie Andráškové, DiS.

Zpěv pro mě znamená volnost, relaxaci a radost, ale především útek od všech starostí a povinností běžného života, jako je škola a rodina. Zpívám již od mala. Už jako malá holčička jsem s tátou doma zkoušela první pěvecké pokusy. Zpívání mě natolik bavilo, že mě rodiče ve třetí třídě přihlásili do ZUŠ k paní učitelce Andráškové na sólový zpěv. Hned od první hodiny mě to moc bavilo. Práce s hlasem mi umožňuje vytvářet skladby podle mých vlastních představ. Přináší mi obrovské uvolnění a odpočinek. Hodina sólového zpěvu je jedno odpoledne v týdnu, kdy na všechno zapomenou a jen se věnují zpěvu. Škoda, že to vždy tak rychle uteče. Paní učitelce patří mé poděkování za nabyté zkušenosti a milý přístup. Věřím, že mi získaná praxe přinese užitek i v budoucnosti. Stejný dík patří mým rodičům, kteří mě ve všem podporují.

Josef Hejduk
Hra na klavír ze třídy
Ivany Teshomeové.

Možná je to škoda, ale klavír mi prostě sedí víc. Myslím si, že je dobré mít hudební vzdělání. Vlastně je asi i jedno na jaký nástroj kdo hraje, ale je důležité jestli ho to baví. Každopádně jsem rád, že mě osobně bylo hudební vzdělání umožněno. Když jsem začínal s klavírem, byl jsem rád, že zvládnou zahrát „Běžela ovečka“ a teď, když si k němu sednu a otevřu noty, tak hraju. Ano, já opravdu hraju... Hra na klavír pro mě není jen koníček, ale je to potřeba a hlavně určitá možnost sebevyjádření. Klavír není jen kus nábytku, ale je to kamarád, který tady je, třeba i když nemám zrovna dobrou náladu. Hudbou se dají vyjádřit všechny emoce a jsem moc rád, že to vím a možná už i tak trochu umím. Mimo hru na klavír rád zpívám, takže klavír používám i jako doprovod a musím přiznat, že je fajn, když mohu zahrát a zazpívat třeba spolužákům ve škole. Základní umělecká škola mi dala nejen možnost naučit se hrát na klavír, ale naučila mě i hudební teorii, kterou doufám, že zúročím příští rok při talentových zkouškách na konzervatoř. Na závěr bych chtěl moc poděkovat mojí paní učitelce Ivaně Teshomeové za trpělivost a pevné nervy.

Co pro mě osobně znamená hudba a můj hudební nástroj. V Základní umělecké škole v Novém Strašecí jsem začal nejprve hrou na flétnu u paní učitelky Pavlíkové, potom jsem přešel na klavír, který je už sedmým rokem součástí mého života. Musím přiznat, že někdy netrénuji tak, jak bych měl a nehraji jen to, co bych měl a jak bych měl, ale mám ho moc rád a možná i proto jsem tak trochu zanevřel na flétnu.

Kateřina Krátká
Hra na lesní roh ze třídy
Miroslava Thumy
a Kristýny Bartošové, DiS.

K lesnímu rohu jsem se dostala poněkud zvláštně. Nejdřív jsem hrála na zobcovou flétnu a pak mi paní učitelka nabídla lesní roh. Okamžitě se mi tento nástroj líbil. Přišlo mi zajímavé, hrát na něco takového. Ze začátku to samozřejmě bylo těžké, ale čím déle jsem hrála, tím více mě to bavilo. Minulý rok jsem se zúčastnila hudební soutěže. Skončila jsem na 2. místě v krajském kole. Myslím, že účast v této soutěži mi dala spoustu poznatků a kuráže, protože už nemám takový problém hrát či mluvit před lidmi. Vždy, když byl nějaký koncert, jsem měla obrovskou trému, ale teď už ji skoro nemám. ZUŠ mi umožnila podívat se do Národního divadla, Rudolfinu, ale hlavně jsem díky ní viděla Kateřinu Javůrkovou, která je perfektní hornistka. Na ZUŠ Nové Strašecí se mi líbí přístup učitelů k dětem, a to, že tato škola je taková rodinná, protože se děti mezi sebou znají. I já jsem si tu našla hodně kamarádů. Jsem proto ráda, že navštěvuji právě tuto školu. Za těch sedm let, jsem měla dva úžasné učitele, kterým bych ráda poděkovala, protože si se mnou dali velkou práci a trpělivost.

Veronika Kučerová
Hra na kytaru ze třídy
Lukáše Štěpánka, Dis

Budu psát o svém prastrýci Jiřím Burešovi. Byl to bratr mojí prababičky Anny Cinkové. Měl moc rád hudbu, hrál a zpíval dokud mohl. Hrál na spoustu hudebních nástrojů, konkrétně na foukací harmoniku, tahací harmoniku, trumpetu, housle, piano a kytaru, ale i hezky zpíval. Všechno se naučil podle hudebního sluchu, byl samouk. Nechtěl hrát podle not a ani ho to nebavilo. Jakmile měl něco zkusit podle not,

odmítnul. Jeho táta nutil strejdu chodit do Lidové školy umění. Tam po něm chtěli znalost not, takže na to kašlal. Otec se na Jirku často zlobil, že mu je to bez Lidušky k ničemu. Vždycky když ho nějaký nástroj omrzela začal se učit na jiný. Snad jen obě harmoniky a zpěv mu vydržely až do důchodu, třeba piano se potom, co se přestěhoval z Žalan do Kamenných Žehrovic, úplně někam ztratilo.

Byl voják z povolání, dělal zkušebního řidiče, zkoušel vyvinutější vozy a tanky pro armádu. Po práci vždy rád všem ostatním vojákům hrál. Dostal se i do vojenského hudebního souboru, ale protože neuměl noty, tak z toho nic nebylo. Jinak hrál na všemožných zábavách a večer u ohně. Všichni ho měli rádi, protože kolem něj byla legrace a nikomu neodmítnul zahrát nějakou tu písničku. Talent zdědil po své babičce Barboře Burešové, mojí praprababičce. Taky hrála jen podle hudebního sluchu a nikdy podle not. Hrála na svatbách, pohřbech a tancovačkách. Samozřejmě jsem ji nezažila, umřela dávno předtím, než jsem se narodila. Její talent zdědil z celé rodiny jenom strýc a dodneška nikdo jiný. Zbytek rodiny je hudebně hluchý. Moje babička Anna zkoušela hrát na piano, ale nezvládla nic víc než Ovcáci čtveráci.

Právě s babičkou jsem k němu chodila na návštěvy. Navštěvovala jsem ho když jsem byla malá a vždycky jsem měla vekou radost, když dostal náladu a něco mi zahrál.

Chtěla jsem taky něco umět, a tak jsem v druhé třídě začala chodit ZUŠky. Sice jsem si s ním nikdy nic nezahrála, protože než jsem se něco pořádně naučila, tak zemřel. Nemám talent jako on, ale stejně mě baví hrát i podle not. Neznalost not není neobvyklá ani mezi profesionálními hudebníky. Noty třeba neuměl nikdo ze skupiny The Beatles, baskytarista Pino Palladino a kytarista Jimi Hendrix.

Marie Němcová
Hra na zobcovou flétnu ze třídy
Dagmar Pavlíkové

Prastrýc je taky neuměl, ale nebál se hrát před lidmi a bavilo ho to, a proto byl všude oblíbený a vřele vítán. Samozřejmě jsou mezi námi jedinci, kteří mají hudební vzdělání i talent, pro nás ostatní zůstává otázka, zda je důležité umět noty, nebo mít hudební sluch a mít hudbu rád.

Na flétnu jsem začala hrát v 8 letech a prošla jsem pod rukama rovnou tří učitelek. První rok jsem měla paní učitelku Teshomeovou, ke které jsem o rok později začala chodit i na klavír. Druhý rok jsem byla u paní učitelky Bartošové. A třetí paní učitelkou byla a nakonec i zůstala paní Pavlíková. Jako asi každý jsem začínala se sopránovou flétnou. Po nějaké době jsem začala hrát na flétnu altovou. Ze začátku jsem z toho byla velmi nadšená, protože to bylo něco nového. Zanedlouho potom jsem přibrala ještě další flétnu sopránovou. Také chodím do souboru fléten. Začínala jsem tu hrou na sopránovou flétnu. Teď už druhým rokem hraju na tenorovou flétnu. Hru v souboru mám moc ráda, nejen proto, že když se člověk splete, není to tolik slyšet, ale i proto, že záleží na každém členu souboru. A samozřejmě jsem tu poznala spoustu úžasných lidiček, se kterými je vždy sranda. Hra na flétnu mě i po sedmi letech stále baví, mám možnost hrát krásnější a složitější skladby a mohu se dále zdokonalovat. Bylo také naučné, úžasné a inspirativní zúčastňovat se koncertů, které pořádala ZUŠ.

Helena Litavská
Hra na klavír ze třídy
Ivany Teshomeové

S klavírem, vůbec s hudebním oborem jsem se seznámila na prvním stupni. Paní učitelka ukazovala a rozdávala papírky s různými obory např: v malování, tancování, hra na nástroj. Já si řekla, že bych chtěla na klavír, ukázala jsem to mámě a ona mi řekla, že teda jo. První hodinu jsem se seznámila s paní učitelkou a s klavírem. Zkoušela jsem to, ale moc mi to nešlo. Potom další hodiny jsem se zlepšovala a hlavně jsem se učila jak na to. Neuměla jsem nic. Chodila jsem

na nauku a nechápala jsem noty, postupně jsem se to učila na klavíru a pochopila. Pak jsem se učila a učím do teď další a další věci. Hudba je pro mně koníčkem, který mně baví, ale také hodiny nejsou vždy lehké a nejen ve škole. Vždy, když jdu domu, tak si zahraju nějakou písničku (totéž mám i s kytarou). Hrála jsem různé skladby a všechny mě něčím zaujaly, ne jak jsou těžké, to taky, ale jak jsou některé jiné. Každý autor složil skladbu jinou, např. W. A. Mozart byl a je mezi nejlepšími, ale není zrovna lehké ho zahrát, ale jak pro koho, ale jsou hezké, nebo Beethoven mně zaujal něčím jiným a pěkně. Byla jsem se ZUŠ na Antonínovi Dvořákovi a bylo to zajímavé. Říkali tam o jeho životě a co dělal jeho otec, také mluvili o jeho nejznámější skladbě Rusalka, blízký mu byl B. Smetana. Bylo to zajímavé a pěkné. Samozřejmě se mi líbí i moderní písničky. Školní kolo soutěže vůbec jsem nevěděla, jestli bych byla připravena, ale zvládla jsem to a postoupila na okresní, byla jsem šťastná. Okresní kolo soutěže bylo už těžší. Bylo to v Rakovníku, bylo tam mnohem víc lidí, nakonec jsem nepostoupila, ano mrzelo mně to, ale zase jsem to zkusila. Stačí mi stejně třídní koncert, jsem vždy nervozní, ale potom, když to zahraju, tak se uklidním a jsem ráda. I když to tak nevypadá, tak si chci ten koncert užít a předvést co umím. Některé skladby mi třeba nevyšly a zahrála jsem jinou klávesu, ale nějak jsem to zvládla a zase se mi zdařila ta druhá půlka. S paní učitelkou na klavír mě hodiny baví hodně a každou hodinu mi něco poradí. Hudba je krásná a je každá jiná a tím mě baví nejméně.

Emily Stantejská
Hra na klavír ze třídy
Ivany Teshomeové

Bylo krásné, černé... a hodně rozladěné. Takže následovalo hledání někoho, kdo mi zprovozní můj vysněný dárek. Nastal den D, a bylo naladěno. A opět nastala pro rodiče další etapa: „Mami, pojď mi něco zahrát“, „pojď mě naučit něco nového“, atd. Byla jsem prostě neodbytná. Až nastal čas zápisu do ZUŠ. Nadšení bylo obrovské. Až do doby, kdy jsem se měla naučit nějaké nové noty, akordy, stupnice, oktávy, křížky, béčka, apod., které mi tenkrát přišly strašně složité, pro mě nepochopitelné a velice těžké. Postupem času zjišťuji, jak jde hudba společně s malířstvím a sochařstvím tak nějak dohromady. Každý umělec vidí svět jinak, po svém. Někdo své pocity přenesl na plátno, jiní je převtělili do nějaké sochy, a další do not, akordů, stupnic a intervalů... a je to nádhera. Studium a hra na klavír mi dala hlavně možnost si kdykoliv a kdekoliv zlepšit náladu a zrelaxovat se. Když někde slyším nějakou skladbu, ať už je to moderní nebo vážná hudba, vždy si jí doma vyhledám a zkusím zahrát. I když zatím s úplně jiným výsledkem, než bych si představovala a než bych chtěla. Ale i to se snad časemlepší. Když mi něco nejde zahrát, vzpomenu si na své úplné začátky a s lehkým úsměvem si řeknu: „Bude líp“.

Hudba je univerzální řeč lidstva.
(Henry Wadsworth Longfellow)

Tímto citátem bych začala své vyprávění o tom, kdo mě k ní vlastně přivedl a ovlivnil výběr hudebního nástroje. Když se vrátím ve svých myšlenkách a vzpomínkách na své první „brnkání“ na piano, tak mě určitě ovlivnili rodiče. K Vánocům jsem jako dárek dostala malé barevné piano na baterky. Už si ani nevzpomínám, kolik mi bylo let, ale myslím si, že nejspíš málo. Nevím, jestli jsem hrála více na piano nebo rodičům na nervy, ale později mi z něj baterky postupně mizely. Od prvotního bouchání do kláves mě mamka naučila stupnici a několik lehoučkových písniček. Myslím, že jsem asi jako většina začala s Ovčáci čtveráci, poté následovaly další lidovky jako Poštovský panáček, Kočka leze dírou, Okolo Hradce, pár koled a mnoho dalších. Písničky se mi líbily a chtěla jsem se učit stále další a další. To už mi rodiče koupili mé vysněné velké piano. No...chtěla jsem klavírní křídlo, ale to jsem ani o příštích Vánocích pod stromčkem bohužel nenašla.

Stará Anežka

Hra na zobcovou flétnu ze třídy
Dagmar Pavlíkové

Hudba je důležitá část mého života. Už od raného věku mě rodiče vedli k hudbě. Můj pradědeček byl varhaník a zároveň učitel hry na klavír a já jsem ráda poslouchala a to je také jeden z důvodů, proč jsem si řekla, že bych chtěla také hrát na nějaký hudební nástroj.

Ve školce jsem rodičům řekla, že bych chtěla hrát na housle. Po dlouhé debatě o tom, že bych na ně mohla hrát, došlo k rozhodnutí. Nejprve bych měla zkusit hrát na nějaký jednodušší nástroj a až potom na housle. Mně se líbila zobcová flétna, a tak bylo rozhodnuto. Ještě ve školce jsem se začala učit hrát na flétnu u paní učitelky Pavlíkové. Začalo mě to bavit, a tak jsem pilně cvičila každý den. Doma ze mě měli velikou radost a tak mě doprovázeli zpěvem. Dokonce i ve školce byli rádi, každý den jsem svým kamarádům hrála v doprovodu s paní vychovatelkou. V první třídě se mě paní učitelka Pavlíková zeptala, jestli bych chtěla hrát na soutěži. Měla jsem z toho obrovskou radost a okamžitě jsem řekla, že chci.

Ještě jsem nevěděla, jaká je to práce, ale šla jsem do toho. O pár týdnů později mi paní učitelka vybrala repertoár. Vše jsem se pečlivě naučila a mohlo to začít. Měla jsem obrovskou trému, ale zvládla jsem to. První místo bylo na světě.

V následujících ročnících jsem se již zúčastňovala většiny soutěží. Po celou dobu učení jsem hrála spoustu skladeb, některé z nich si s chutí zahraji i dnes. Ve čtvrtém ročníku jsem začala chodit do souborovky. Hráli jsme všelijaké skladby, bylo tam i pár lidovek, které si občas ráda připomínám. Vždy o Vánocích bylo spoustu koncertů, na kterých jsem hrála sólově i v souboru. Koncert, na který jsem se každý rok neskutečně těšila, byl poslední koncert v Husitské kapli. Každý rok jsem aspoň jednou byla se ZUŠkou na nějakém výletě. Navštívila jsem mnoho zajímavých kulturních akcí.

Na závěr bych ráda poděkovala za to, co vše mě za celou dobu naučila paní učitelka Pavlíková. Vždy mě dokázala něčím zaujmout a i když už to vypadalo, že s flétnou nadobro skončím, že mi to nejde a nedokážu to, našla skladbu, která se mi líbila a tím mě naladila na pokračování v učení. Hra na flétnu mě moc baví a budu se jí věnovat i nadále.

Barbora Šváchová ze třídy Petry Musilové, Dis

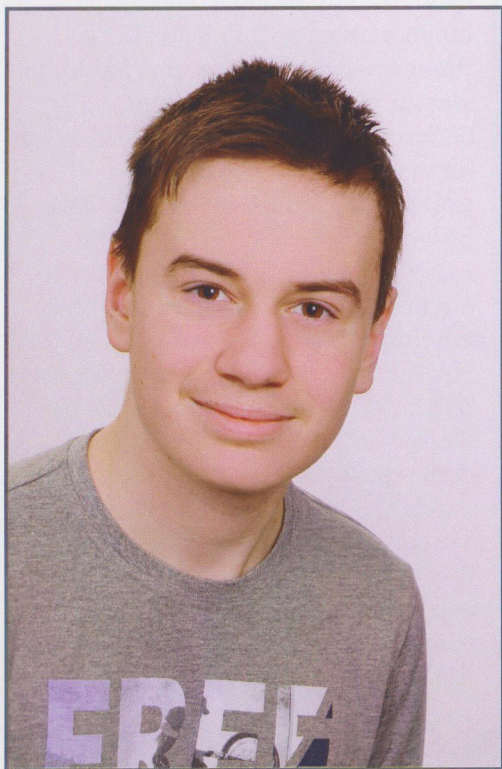
Nejnáročnější je pro mě asi práce s hlasem. Máme spolu totiž zajímavý vztah. Často mě zlobí, laškuje se mnou a občas se úplně ztratí.

Řekněme, že má svoje dny. Skládám vlastní písničky. Dřív jsem si nedovolila něco takového zkusit nebo na to jen pomyslet. Ale letos o prázdninách do mé sbírky nástrojů přibyla kytara a já si řekla, že je nejvyšší čas začít. Můj velký vzor je anglický zpěvák Harry Styles, který mě inspiruje v mé vlastní tvorbě. Hrozně ráda bych šla na jeho koncert. Zatím jsem byla jen na menších koncertech, ale i tak to stálo za to. Zpěvu bych se chtěla věnovat i nadále, ale spíš jen tak rekreačně, sama doma. Občas složit nějakou písničku, třeba udělat koncert a takový ten největší sen je, že si vás někdo všimne a vy prorazíte do světa. Ale to už je psáno ve hvězdách.

Zpěv. Většina lidí si představí zpívání ve sprše, pobrukování při práci nebo ukolébavky od maminky na dobrou noc. Mně se vybaví práce s hlasem, rytmus, frázování a třeba klavír nebo jiný hudební nástroj, se kterým ráda zpívám. Zpěv a hudba je vlastně něco, bez čeho bych asi nemohla žít. Je to můj život. Přijdu domů, vezmu kytaru a zpívám, sednu ke klavíru a zpívám, pak přijde ta sprcha a zase zpívám.

Jan Velička
Hra na housle ze třídy
Mgr. Víta Nermuta

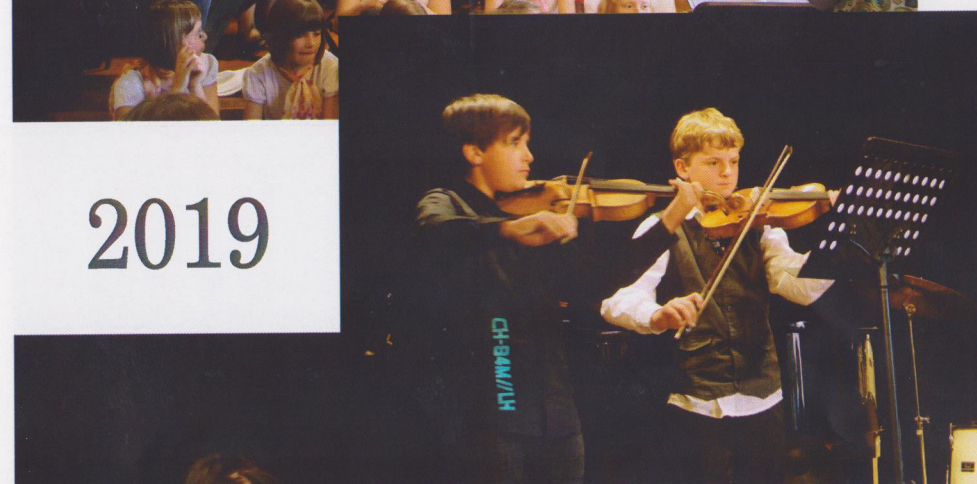

Zaujali mě dva umělci, kteří spolu hrají v duu s názvem **2cellos**. To jsem se jednou díval na YouTube a najednou mě do očí praští video Thunderstuck od 2cellos, v té době jsem netušil, co je to zač, tak jsem se na to podíval. Co se tak dívám, zajímavý violoncellový koncert, ale pak se to rozjede a mně se zdá, jako by někdo hrál na basovou kytaru, ale nikdo nehrál, všechno bylo zahráno na violoncello, až se zíně na smyčcích trhaly. To představení mě tak uchvátilo, že jsem musel zjistit o těchto umělcích více. Podíval jsem se na jejich YouTube kanál a poslechnul jsem si některé jejich skladby. Říkal jsem si Wow, jak tohle někdo dokáže zahrát na smyčcový nástroj? Tito dva violoncellisté hrají na violoncello už od útlého věku a dnes hrají současnou (poppop, rock) i klasickou hudbu a hudbu z filmového průmyslu např.: Game of Thrones, Piráti z Karibiku a mnoho dalšího. Ze současné hudby uvedu například hit předloňského léta Despacito, z klasické hudby uvedu Beethovenovu 5. symfonii.

Duo se skládá z Luky Šuliće (*25. srpna 1987, Slovinsko) a Stjepana Hausera (*15. června 1986, Chorvatsko). Luka Šulić a Stjepan Hauser se poprvé setkali v hudební akademii v Záhřebu. Sulic později přešel na londýnskou konzervatoř Royal Academy of Music a Hauser přešel na konzervatoř Royal Northern College of Music v Manchesteru. Po letech hraní klasické hudby na violoncello se rozhodli zahrát píseň Smooth Criminal od Michaela Jacksona. Nahrávka byla publikována v lednu 2011 a stala se velkým hitem na internetovém serveru YouTube. Po prvních dvou týdnech měla více než tři miliony zhlédnutí. (citováno z Wikipedie). Jejich hudba mě velmi inspirovala a dokonce jsem ji ukázal i svým přátelům, kteří také hrají (nejen) na housle. A musím říct, že nejednoho zaujala. Také jsem se chtěl zúčastnit jejich koncertu v Praze, ale to bych se nedoplátil. Jak jsem již říkal, jsou mi velkou inspirací k hraní na housle a doufám, že i když nepůjdu na konzervatoř, jednou něco takového taky dokážu. Zatím moderní hudbu hraju pouze u pana učitele Frolíka v kapele Los Šramlos, ale doufám, že se k tomu dostanu i sólově, což mi doufám, škola a nejen ta umělecká, umožní.

2019

TANEČNÍ OBOR

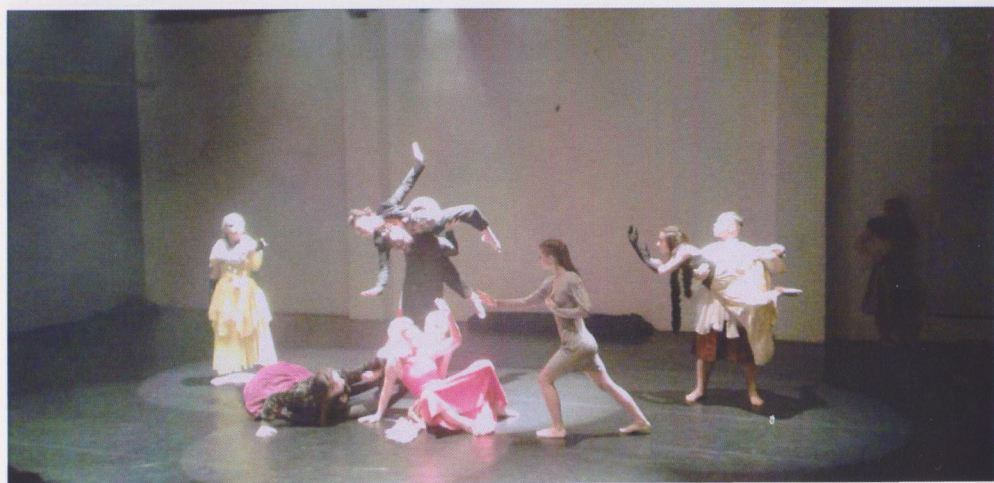
I. stupeň

Alena Dolejší

**Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové, Lenky
Stránské a Venduly Tyčové, DiS**

Na tancování chodím už od školky a přesto, že se mu po základní škole nemám v plánu dále věnovat, navždy zůstane neodmyslitelnou součástí mého života. Taneční hodiny jsou pro mě hodně důležité. Také proto, že jsou jednou z mála částí mého týdne, kdy mám větší pohyb než dojít na autobusovou zastávku. S tancováním jsem také jezdila na spoustu akcí, což bylo super. Viděla jsem spoustu zajímavých choreografií. Když jsme někde vystupovali my, tak se o přestávce mezi zkouškou a vystoupením dalo stihnout spoustu věcí, například kino nebo akvapark. Můj vzor v tomto oboru byla má starší sestra. Jako malá jsem se nemohla dočkat, až budu starší a budu tancovat jako má sestra. Dnes už věřím, že se mi mé přání splnilo.

Jakub Kudr

**Tanec a práce v souboru ze
třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky
Stránské a Venduly Tyčové, DiS**

Tanec je podle mě něco, co každý prožívá jinak. Tanec je něco, při čem se dají dohromady všechny obory - když člověk tančí, potřebuje hudbu, kostým, světla a další spoustu věcí. Já osobně si myslím, že člověk který tančí z donucení, se prozradí energií a pocity, které do tance dává. Já tančím rád, protože miluju hudbu, která k tanci odjakživa patří. Samozřejmě, že to není jenom o hudbě, ale podle mě když člověk chce, dokáže zatančit na vše od popu po jazz. Pokud jde o moje vystoupení, paní učitelka Molíková mi říká, že mám osobitý styl. Kdybych měl ohodnotit svoje první sólové vystoupení, které se poprvé objevilo v Městském divadle v Kolíně s názvem ARTPOP a bylo na píseň Brooklyn nights od LADY GAGA, nevím jak ho mám sám ohodnotit, ale je to můj tzv. debut. Kdybych měl říct svůj osobní názor na hodiny pí. uč. Molíkové a pí. uč. Stránské, byl by rozdílný. Hodiny s paní učitelkou Molíkovou jsou někdy až náročné na plíce, abyste se neudusili smíchy, ale dají i zabrat. Nesnaží se nás nějak moc brzdit, protože sama často vtipkuje. Paní učitelka Stránská nás už trochu s vtipkováním brzdí, ale člověk se s ní taky nenudí.

Obě dvě nás toho hodně naučily a to i tím, že se k nám chovají mile. Jako např. když nám paní učitelka Molíková vypráví zážitky s dodavatelskými službami. Koncert, který jsem viděl na youtube a zaujal mne, byla Joanne World Tour. Tanečníci spolu se zpěvačkou tančili na pohybujiících se částech pódia např. na zvedajících se mostech, na které bylo ještě navíc promítáno, na točícím se kruhu, který se zároveň lehce zvedal a nakonec na samotném pódiu, které se pohybovalo různě, ale nejčastěji se jedna strana zvedla, zatímco druhá zůstala na zemi. Ještě bych rád něco napsal o kostýmech, bez kterých by tanec nebyl tak zajímavý. Kostým by podle mě měl vždy představovat podstatu vystoupení, např. když jsme byli na vystoupení v Kolíně, bylo tam vystoupení „Ryby“ a dívky, které zde vystupovaly, měly modré kostýmy s volánky na rukou, které měli představovat ploutve. Nakonec bych rád napsal něco o mých absolventských tancích s názvy Applause a Before i cry na hudbu od LADY GAGA. Ty poprvé ukázaly svou podstatu v Salesiánském divadle v Praze, ale finální verze se ukáže až na závěrečném absolventském koncertě. Upřímně mě baví tvorba vlastních choreografií, do kterých se snažím dávat hlubší kontext. Tančím sice necelé tři roky, ale vím, že tanec je často těžší než sport.

Amálie Pilátová

**Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové, Lenky
Stránské a Venduly Tyčové, DiS**

TANCEM V PRŮBĚHU LET

Na tancování chodím od tří let, ovšem do Strašecí jsem přišla až ve čtyřech letech, potom, co jsem se sem přistěhovala z Moravy. Chodila jsem se skupinkou, která byla o rok mladší než já a začala jsem se kamarádit s mojí kamarádkou Julčou. Tak jsem byla v prvním ročníku a my jsme si s paní učitelkou Stránskou hráli na kašpárky, sochy, pavouky, stoly, autíčka,

studánku s jelenem a na spoustu dalších věcí. Hráli jsme různé zábavné hry, které však s tancem uznávaných baletek neměly pranic společného. Nás to ale bavilo. Ve druhém ročníku jsme si hrály na kočičky a tak podobně jako v prvním ročníku. Ve třetím ročníku, holky ve čtvrtém, jsme začaly chodit k paní učitelce Molíkové na hodiny moderního, klasického tance a praxi v tanci. Starší holky nám říkaly, že je úplně skvělá. My jsme tomu nejprve nemohly věřit, ale později jsme zase nemohly uvěřit tomu, že jsme si o ní, kdy nemyslely to nejlepší. S novou paní učitelkou přišly nové časy i nová dřina, i paní učitelka Stránská zůstávala stále neúnavná, nepovolily jí nervy a byla vždy laskavá.

V každém ročníku jsme v létě vystupovali na Dvorcích. V horku pobíhat bosí po náměstí všechny bavilo a ani nikomu nevadilo, že se vyhnul jednomu dni ve škole. Vždy jsme si zašly na nezdravý oběd a vrátily se na odpolední vystoupení.

Podobně příjemná akce nabízená od třetího ročníku bylo vánoční koledování. Koledovali jsme přes poledne a na oběd jsme se vrátili do Tesly, kde jsme si pustili film, který jsme si odhlasovali, dali si vykoledované bonbóny, napili se výtečného čaje a koupili si do čtveřic „picu“. Jezdili jsme s paní učitelkou Molíkovou na různé soutěže a vystoupení.

Jednou jsme mohli jet na dvoudenní zájezd do Olomouce. Vždy, když na to vzpomínáme, máme rozjasněné tváře a oči se nám smějí. Ne jenom oči, ale i pusa.

Byl to hodně výtvarný zájezd, ale když jsme přijeli na hotel, kde jsme měli přespat, kladla nám paní ředitelka na srdce, že jsou tam také staří lidé, a že se musíme chovat klidně, neřvat. Přišly jsme do pokoje, kde jsme spaly jen tři. Na hotelu jsme napáchaly spoustu škody. Sešly jsme se u nás v pokoji a povídaly si. Holky šly do předsíně, kde se dohadovaly a ječely, tak nahlas, že za námi musel zajít pan učitel a připomenout nám pravidla, která paní ředitelka zmiňovala.

Často jsme jezdili do studia Alta na různé alternativní vystoupení. Byla jsem tam na představení Tobíáš Lolness (2krát), Karlík a továrna na čokoládu, představení Black Horse francouzské tanečnice, které se všem líbilo a na spoustě dalších vystoupeních. Asi ve čtvrtém ročníku jsem mohla chodit na Floru k paní učitelce Tyčové. Naučila jsem se opravdu mnoho nových prvků a nasbírala mnoho inspirace. Tančily jsme vlastní choreografii. Jely jsme s ní i na soutěž. Nedopadlo to tak špatně. Paní učitelka Tyčová přišla ten rok do školy učit nově. Bylo vidět, že je to zkušená choreografka a profesionální tanečnice, v čemž jsem se moc nezmýlila.

Když jsem byla v šestém ročníku, holky už absolvovaly. Prvně mi to bylo vážně líto a mrzelo mě, že nemůžu mít otištěnou ruku na stěně na stejném místě v sále v Tesle, jako ony a nemůžu se s nimi fotit. S ročníkem, se kterým chodím na tancování už od malička. Mělo to, ale i pár výhod. Mohla jsem naslouchat a poučit se z chyb, které holky dělaly, i když se mi líbilo vše, co tančily. Paní učitelky říkaly pár dobrých rad, které by se mi mohly hodit.

. Sledovala jsem je celý rok a vždy, když měly na hodině předvádět své absolventské tance, tak jsem si s úlevou mohla sednout a sledovat je. Teď jsem v sedmém ročníku. Celý rok jsme usilovně pracovali a doufám, že to má dnes (mám za to, že tento sešit vyjde až po našem absolventském vystoupení) dobrou podobu, a jestli to vyjde dřív, tak doufám, že to dobrou podobu bude mít. Doufám, že každý najde v tanci, alespoň trochu zalíbení. Chtěla bych poděkovat všem třem paním učitelkám, které mě na této škole učily, a které mě toho naučily víc než kterýkoli jiný učitel tance, jež mě učil. Děkuji těm, kdo dospěli na konec tohoto dlouhého textu, i těm kdo ho byli nuceni po mě opravovat.

Barbora Růžičková

Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové, Lenky
Stránské a Venduly Tyčové, DiS

Co pro mě znamená tanec? Pro mě to znamená možnost pohybu, využít mé fantazie a snažit se tvořit vlastní choreografie. Vždy jsem milovala tancování a vypadá to, že pořád budu. Tanec je pro mě osvobodit se od čehokoliv jiného a jen poslouchat hudbu a představovat si choreografii. Zážitky díky ZUŠ opravdu mám a myslím, že i skvělé zkušenosti pro mě. Když jedeme na vystoupení a vím, že tam budou i jiné školy uvidím jejich vystoupení. Snažím se být na většině z nich. Chci vidět, jak to ostatní školy mají, jak se učí, jakou hudbu si vybraly, čím se inspirují. Nemusí to být jen jiné školy. Ale i zkušenosti tanečnic, na které se jezdí dívat i lidé z různých zemí a my máme tu možnost je vidět na jevišti, jak předvádí skvěle odvedenou práci. Snažím se jezdit na tyto akce. Je více než pravděpodobné, že najdu inspiraci k mému vlastnímu vystoupení.

Líbí se mi všechna představení, na která se můžeme podívat. Ale nejvíc se mi líbí, když se můžu podívat na jiné školy ve stejném věku jako já, o něco starší, a nebo dokonce i mladší. Líbí se mi jejich kreativita.

Neříkám, že jí ve velkých představeních nemají. To vůbec. Naopak tam to nápady jen přetéká. Ale jen mě fascinuje, jak mladší žáci než jsem já, dokážou společně s jejich učiteli předvést výkon. Asi právě proto nemám oblíbené vystoupení, ale jsem ráda, když se na nějaké představení mohu podívat společně s mými spolužáky. Jak vystoupení zkušených tanečnic, tak vystoupení žáků ze škol je něčím originální a za každým vystoupením je snaha o to ze sebe dostat to nejlepší. Vždycky, když jsem na zkouškách a koukám na ostatní, jak trénují. Řeknu si právě toto "Kolik do toho museli dát asi sil a práce?!" I my se v našich hodinách snažíme ze sebe dostat co nejvíc toho jde. A pak jen doufáme, že se to bude líbit a uspějeme.

Mám zážitek z loňského léta. Naše dvě třídy ze základní školy NS jely na třídní výlet k Berounce. Rozdělili jsme se teda na pár skupinek, a jak to na výletech bývá, dostávali jsme různé úkoly, práce a bojovky, abychom se měli čím zabavit a nenudili se. Druhý den jsme dostali za úkol 'Taneční vystoupení'. Naše skupina neváhala a pustila se do choreografie. Vybrali jsme vhodnou pohybovou hudbu a rovnou začali s choreografií.

Všichni se do toho tak nějak zapojovali. Dali jsme tam různé druhy stylů tance. A díky zkušenostem ze ZUŠ jsme tam toho mohli přidat více. Tvrdě jsme pracovali a skoro bez přestávek jsme trénovali. Musím říct, že 4 hodiny se vyplatili. Nedostali jsme žádný diplom, nebo trofej. Ale odnesli jsme si dobrý pocit. Od té doby si říkám, že všechno jde, když se chce. A když se budu opravdu snažit, tak toho dosáhnu. I to mi přineslo pouhé tancování.

Celkově mě hodiny baví, i když mi třeba něco nejde. Ani nejsem nejlepší, tak se snažím. Někdy je to sice náročné a obtížné, v mém případě bohužel někdy i bolestivé. Ale ať už se cítím unaveně nebo nepříjemně, vždy se usmívám, protože mě to baví. Paní učitelky se nás snaží naučit co nejvíce a i když je to někdy dřina, tak se to prostě někdy povést musí. Není to moc lehké, ale i tak se cítím v hodinách dobře a chci pokračovat.

VÝTVARNÁ TVORBA I. stupeň

Anna Adeltová
Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové

Od malička jsem si ráda kreslila. Neustále jsem si malovala různé obrázky a nejenom na papír, ale i na zeď jako každé malé dítě.

Když jsem byla předškolák, tak mě rodiče přihlásili na výtvarku, abych mohla rozvíjet své výtvarné schopnosti. Myslím, že udělali dobře, protože nejenže jsem se naučila novým výtvarným stylům a výrobě keramiky, ale zároveň jsem našla spoustu nových kamarádů. Vždy mi kreslení připadalo jako velmi zábavná a tvořivá činnost, tak jsem byla ráda, že se můžu takové činnosti věnovat, navíc s dětmi, se kterými si rozumím. Nejraději mám stínování. Paní učitelka pro nás má vždy nějaké zajímavé téma, které mě zaujme. Když si s něčím nevíme rady, tak nám vždy ochotně poradí. Každý týden se těším na hodinu, kde budu kreslit společně s kamarádkami. Výtvarka mi hodně pomohla rozvinout moje schopnosti, ale myslím si, že mám ještě co zlepšovat.

Karolína Brmčijská
Výtvarná tvorba ze třídy
Mgr. Lady Staré

Už od mala jsem byla kreativní. Malování a tvoření byl můj svět.

Ve 3. ročníku ZŠ jsem se zapsala ke studiu výtvarné tvorby do ZUŠ. Malba a tvoření mě pohltilo natolik, že jsem se rozhodla pokračovat střelení uměleckou školou, na kterou se momentálně připravuji k talentovým zkouškám.

Ráda bych se umění věnovala celý život a spojila tak zálibu s prací.

Macková Nikol
Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové

Když mi bylo jedenáct let, začala jsem chodit na výtvarku k paní učitelce Tetaurové v ZUŠ v Novém Strašecí. Tím dnem byla středa, která mě naplňovala kresbou, malbou, modelováním a vytváření zajímavých věcí, které jsem do té doby neznala. Od mala mě baví něco vytvářet v podobě malování, proto jsem se rozhodla, že vyzkouším výtvarný obor a do teď toho nelituji. Jsem strašně ráda že jsem zapadla do kolektivu, který tu je, hlavně bych chtěla poděkovat paní učitelce Tetaurové, která každou hodinu má něco připraveného a rok od roku mi pomohla získávat větší schopnosti ve zručnosti malování.

Alena Dolejší
Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

Už od mala mě bavilo kreslit, a proto jsem byla nadšená, když mě rodiče zapsali na hodiny výtvarné výchovy v ZUŠ. Je až skoro neuvěřitelné, kolik od toho okamžiku uběhlo let. Ještě pořád si pamatuju, jak jsme na první hodině malovali slunečnice. Kreslení se dá krásně uplatnit i ve škole, třeba když se nudím. Do sešitu se dá kreslit krásně. Co se týká malby, vždy se mi líbily abstrakce. Každý v tom může vidět něco jiného, záleží jen na představivosti. Taky se mi líbí kresby. Líbí se mi obrázky z knížky Šťastně až navěky, jméno autora obrázků se mi bohužel nepodařilo najít.

Přála bych si ve výtvarném oboru pokračovat i poté, co absolvuji.

Adéla Skořepová
Keramická tvorba ze třídy
Mgr. Jiřiny Kinkalové

Základní uměleckou školu navštěvuji již od první třídy. Ze začátku jsem chodila na výtvarný obor k paní učitelce Tetaurové, kde mě nejvíce bavilo, když jsme dělali různé výrobky z hlíny. A tak, když jsem šla do šesté třídy, se moje maminka rozhodla, že mě dá místo výtvarné tvorby na tvorbu keramickou.

Vždy se tam moc těším, nejen proto, že vše, co tam dělám, mě baví, ale i kvůli tomu, že tam mám kamarády, se kterými se vždy zasmějeme a je to pro mě i místo relaxace.

Bohužel jsem v osmé třídě výuku vynechala kvůli jinému kroužku, ale jsem moc ráda, že jsem se vrátila.

Na závěr bych chtěla moc poděkovat paní ředitelce Kinkalové za její trpělivost a za vše, co mě naučila.

Jonáš Fischer
Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové

Na výtvarném umění mne nejvíce ze všeho baví, jak je různorodé a každý styl má něco do sebe. Za těch 7 let co chodím na výtvarku jsem si zkusil desítky různých technik, a v podstatě každá z nich mě zaujala svou originalitou a nápadem. To je důvod, proč mne výtvarka tak baví, a proč na ni stále ještě chodím. I když mě baví takhle vlastně každá technika, tak mám samozřejmě svoje nejoblíbenější. Třeba mě hodně baví keramika, protože, nebudu lhát, mi přidání třetího rozměru do díla připadá přece jenom trochu záživnější, než "jen" tvorba klasického dvourozměrného obrazu.

To je to, co se mi na keramice nejvíce líbí. Třetí rozměr. Také to, že když se mi něco nepovede, tak to můžu jednoduše odebrat. Což zrovna pro mě je velká výhoda. Ovšem samozřejmě keramika není mým jediným oblíbeným stylem, také mne hodně baví například linoryt, ve kterém se mi zase líbí ten nápad něco vyrýt a poté převráceně natisknout. V podstatě linoryt mi připadá jako přechod mezi trojrozměrným a dvourozměrným uměním. Také mě baví kreslit něco podle předlohy, protože to mi jde určitě lépe než si něco vlastního vymyslet. Podle předlohy jsem nakreslil svá asi nejhezčí díla. Ale samozřejmě mám i své méně oblíbené techniky, což je třeba klasická malba temperou, protože jsem málokdy spokojený s tím, jak se mi povedou namíchat barvy. Moc mě nebaví ani různé koláže a podobné věci, a to nejen proto, že se vždycky olepím lepidlem. Prostě mi ty techniky sednou málo. Jak jsem psal dříve, tak výtvarné umění mě baví tvořit. Ale zase třeba dějiny umění, nebo slavné obrazy mne spíše nezajímají. Nemám rád výstavy a podobné věci, i když občas mě něco příjemně překvapí. Například výstava soch Olbrama Zoubka, na které jsme byli s výtvarkou, se mi moc líbila. Také mám rád, když se výtarno propojí se stavitelstvím, třeba se mi moc líbí Santiniho architektura. Každopádně mám pocit, že mne výtvarné umění pozitivně ovlivnilo, a že i když se jím do budoucna neplánuji živit, tak tvořit výtvarná díla pro mne vždy bude oblíbeným koníčkem. Abych to shrnul, tak mě baví tvořit svá vlastní díla, ale příliš mě nebaví koukat se na jiná.

Kryštof Robert Hliboký
Keramická tvorba ze třídy
Mgr. Jiřiny Kinkalové

Keramická tvorba je mé dlouholeté splněné přání. Po letech přemlouvání jsem dostal doma svolení se na keramiku přihlásit. Jaká byla má radost, když se uvolnilo místo a mohl jsem začít na keramiku chodit. Práce s keramikou mi přináší potěšení, je radost vidět, co může vzniknout z nevzhledné hromádky hlíny. Při práci s keramikou se dostávám do jiného prostoru, do jiné dimenze. V rámci výuky keramické tvorby na naší ZUŠ máme možnost navštěvovat různé výstavy a akce týkající se našeho oboru. Na podzim 2018 jsem s keramikou navštívil výstavu Františka Kupky v Praze, bylo rozhodně udivující vidět jeho díla. Nikdy jsem neviděl tak zajímavé, oslovující, k zamyšlení nutící abstraktní umění jako dělal František Kupka. Rozhodně bych se chtěl podívat na jeho výstavu někdy znovu. Příští rok nastupuji na Střední průmyslovou školu, volného času moc mít nebudu, s keramikou ale rozhodně skončit nehodlám. Naopak chci se jí i nadále plně věnovat a plnit si tak stále svůj sen.

Terezie Hóllová
Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové

Už od malička jsem nebyla jako ostatní děti. Hraní si s hračkami mě příliš nebavilo. Místo toho jsem stále něco stavěla, kreslila, stříhala, modelovala a tvořila všelijaké věci. Kvůli tomu a nejspíš i trochu talentu, který jsem, myslím, zdělila po babičce, se moje mamka rozhodla přihlásit mě do výtvarného oboru v ZUŠ v Novém Strašecí. Tehdy mi bylo nějakých 5 let. Když jsem poprvé vešla do třídy, měla jsem ze začátku trochu obavy, ale ty se po nějakém čase vytratily. Po těch téměř deseti letech jsem zde poznala spoustu nových skvělých přátel a prožila spoustu báječných zážitků. Patří mezi ně samozřejmě legendární výlet na výstavu v Olomouci, na který nikdy nezapomenu.

Můj velký dík patří paní učitelce Tetaurové, která pro nás měla vždy připravenou zajímavou činnost a díky které mě nikdy nepřestaly hodiny výtvarných činností bavit a naplňovat. Stále jsme tvořili něco nového a inspirativního. Používali a zdokonalovali jsme nejen klasické techniky, ale pracovali jsme s nejrůznějšími materiály a tvořili jsme naše malá či větší umělecká díla. Tato naše díla jsme každý rok měli možnost ukázat rodičům a veřejnosti na konci školního roku na výstavě v rámci akce Strašecký dvorek. Vzpomínám si, s jakou pýchou jsem každý rok provázela rodiče výstavou a o každém svém vystaveném dílku vyprávěla.

Ze všech výtvarných činností mě nejvíce baví kreslení a malování. I když v tuto chvíli nemám ambice věnovat se výtvarnému umění v budoucnosti profesionálně, hraje v mém životě velmi významnou roli. A co pro mě výtvarný obor a výtvarné umění znamená? V první řadě samozřejmě způsob, jak příjemně a smysluplně vyplnit volný čas a zrelaxovat po náročných hodinách strávených ve škole a nad učení. V druhé řadě mohu díky reslení vyjádřit své pocity a nálady. A také to tak často dělám. Když mám radost a dobrou náladu, kreslím veselé obrázky, kterými potěším svoje blízké. Když mám špatnou náladu nebo jsem smutná, maluji obrázky, které vyjadřují moje pocity a které jsou důležité jen a pouze pro mě samotnou. Když jedu například s rodiči na dovolenou, nepotřebuji s sebou žádné hry ani jinou zábavu. Stačí mi skicák, tři měkké tužky a guma. Baví mě sedět třeba na břehu moře nebo před horskou chalupou, kreslit si a snít. Přenášet na papír svoje myšlenky, touhy a pocity. A o tom pro mě výtvarné umění je. Nepřestat snít a dělat to, co mě opravdu baví s ryzí radostí a potěšením ...

Karolína Kodyšová
Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové

Výtvarku jsem měla ráda už jako malá. Kreslila jsem na všechno, co jsem našla a to neuvěřitelnou rychlostí, na zatoulaný papír, kreslo nebo stěnu. S tím prvním byla máma jakž takž smířená, ale pokud šlo o ostatní – no, no... Každopádně, když jsem byla starší, máma mě přihlásila do ZUŠky do výtvarného oboru, abych si vybila svého 'uměleckého' ducha. A překvapivě – podařilo se. Teda, stěny už nejsou pomalované, ale pořád po bytě pobíhám jako hyperaktivní veverka. A takhle to je až do dnešních dnů. Kreslím, maluju, z keramiky tvaruju (dobře dost Kovyho a jeho Beuty vochechule :D) a jsem šťastná, že jsem to s výtvarkou dotáhla tak daleko. Protože i když jsem byla malý krpec, netušila jsem, že ve výtvarce setrvám až do deváté třídy (teda po pravdě já ani nepřemýšlela, že nějaká devátá třída je :D). A protože věřím, že na konci každého textu by mělo být poučení, tak poslouchejte mé moudro: Radši nežli tanga, vezmi si dvě manga (True story :D) by: Halina Pawlovská.

Lukáš Korf
Výtvarná tvorba ze třídy
Mgr. Lady Staré

Já a výtvarno? To je spojení již od mých tří let. Odmala jsem si rád kreslil na vše, co šlo. Babičce na stěny, mámě na recepty... Naštěstí jsem se vždy setkal spíše s pochopením a podporou. Ve školce jsem kreslil, jak co funguje, různá potrubí, své první technické přístroje. Má fantazie neměla mezí. Výtvarný obor v ZUŠ navštěvuji proto již od svých šesti let.

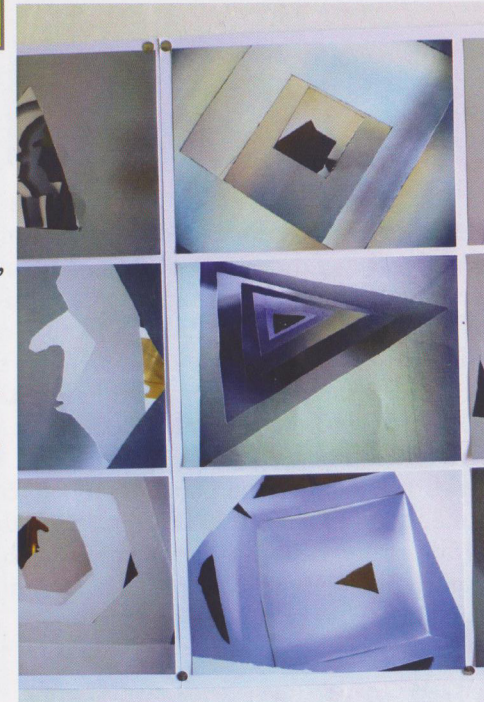
Prvních pět let jsem studoval u paní učitelky Petry Tetaurové. Miloval jsem ten relax u pohádek a nekonečných příběhů, které jsme si při hodinách pouštěli. Další čtyři roky jsem studoval u paní učitelky Lady Staré.

Jsem jí vděčný za její trpělivost a podporu. Její hodiny byly pro mne velmi inspirativní a zábavné.

Výtvarné umění je pro mě spíše zábava. Zajímá mne design obuvi a knižní ilustrace. Naposledy mne ovlivnila krásná kniha Světy a umění Blizzard. Je zde spousta zajímavých herních kreseb od Orků až po Gnomy.

Ze studia na ZUŠ mám spoustu zážitků. Třeba výstava Františka Skály ve Valdštejnské Jízdárně, nebo výstava Krištofa Kintery v pražském Rudolfinu.

Z výtvarných technik mě nejvíce baví linoryt a kresba tužkou. Nejraději kreslím předměty nebo zátiší. Jelikož se hlásím na technicky zaměřenou školu, rád bych se v budoucnu věnoval grafickým programům v počítači.

Jakub Kudr
Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové

Na výtvarku chodím od první třídy a hodně jsem si jí oblíbil. Jako malý jsem si myslel, že umění je pouze o papíře a pastelkách, ale teď jsem o dost větší a vím, že to zahrnuje pomůcky od štětce až po rozbitou pračku. Nejraději kreslím tužkou na papír, to mi totiž asi nejvíc jde. Nejčastěji a rád kreslím lidi, i když mi vždy dává zabrat nos. Když jezdíme s výtvarkou na výstavy, často se tam najdou nejrůznější kuriozity např. hora z nefunkčních praček nebo jubox na polystyrénu. Hodiny mě baví, protože jsem ve skupině se skvělými lidmi, se kterými je legrace, ale taky kvůli samotnému tvoření.

Většinou kreslíme nebo malujeme, ale někdy třeba děláme něco z drátků, keramické hlíny, apod. Se vším se mi pracuje poměrně dobře až na suchý pastel, který moc nemusím, ale ne z toho důvodu že se mi nelíbí, ale z důvodu, že když s ním kreslím, připomíná mi zvuk pilníku na nehty a ten já nesnáším. Můj nejoblíbenější obraz je Zrození Venuše od Sandra Botticelliho protože zaprvé miluju Řecko a mými nejoblíbenějšími bohy jsou Pallas Athéna a Aphrodita a zadruhé mě zaujalo po vydání alba ARTPOP od Americké zpěvačky LADY GAGA a název vystihuje podstatu celého alba ART (umění) a POP (celkově hudba). Při focení fotek do alba je např. obmotána dráty a různou elektronikou, má falešnou ruku nebo zuby a má pomalovaný obličej. ARTPOP se přiklání k modernímu umění, ale i k staršímu např. na přebalu alba je rozřezaný obraz Zrození Venuše a foto sochy, nebo si na sebe zpěvačka bere bikiny z mušlí a tím se převléká za Aphroditu. Výtvarnému oboru se věnuji necelých osm let a vím, že umění může být nádherné, ale také šílené.

Marie Němcová
Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové
Studijní výtvarná tvorba ze třídy
Mgr. Lady Staré

Letos budu absolvovat ze dvou oborů, jak z výtvarného, tak i z hudebního ze hry na zobcovou flétnu. Na výtvarku chodím už od 5 let k paní učitelce Tetaurové.

Mám to tu moc ráda, protože si tady můžu odpočinout a soustředit se i na něco jiného než na okolní svět. Když jsem byla mladší, chodila jsem sem jen tak, prostě se vyblbnout. Později jsem to začala brát trochu vážněji a hodně jsem se toho naučila o barvách, tvarech, námětech, kompozici a výtvarných technikách. Své výtvary jsem začala postupně zlepšovat a začínalo mě to více bavit. Rozhodla jsem se, že bych mohla zkusit uměleckou školu, a proto jsem začala chodit i na přípravku k paní učitelce Staré.

Doma mám spoustu obrázků, které jsem zde namalovala nebo nakreslila. Baví mě obrázky si prohlížet a porovnávat, jak jsem kreslila dřív a jaké pokroky jsem udělala. Je v nich skryto mnoho veselých a hezkých vzpomínek, které si díky nim mohu kdykoli připomenout.

Amálie Pilátová

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Na výtvarku jsem začala chodit až ve čtvrté třídě. První rok jsem chodila k paní učitelce Staré s mladšími dětmi, asi o tři roky mladšími, než jsem byla já. Na jaře toho školního roku jsem mohla prodávat na Dvorcích keramické výrobky. Do dalšího roku jsem nastoupila už k paní učitelce Tetaurové a chodila jsem na výtvarku se stejně starými dětmi. Myslím, že zrovna tenhle

rok nám nabídli zájezd do Olomouce na dva dny. V šesté, nebo v sedmé třídě jsme jeli do Prahy opět na výstavu od Františka Skály. To byl další z mnoha velkých zážitků. Byl tam pro nás i připravený program. Byly tam nádherné výtvary. František Skála hodně vyráběl z různých materiálů a všelijak recykloval. Byla jsem v domě jeho potomků (syna i vnoučat). Musím uznat, že to tam vypadá podobně jako na jeho výstavách. Výtvarka, malba, kresba to vše mě dokáže uklidnit a je to úžasná relaxace. Často si však myslím, když něco maluji nebo vyrábím, že se mi to nepovedlo, a tak mám potřebu to vygumovat a potom je to ještě víc divné. Malba pro mě znamená ztělesnění něčeho, co chci znázornit. Ve škole jsme měli spoustu prezentací k tomuto tématu. Jedno z nich bylo o Františku Kupkovi a abstrakci. Chtěla bych poděkovat paním učitelkám, která mě na této škole učily výtvarku a jež mě dovedly, až do tohoto absolventského ročníku.

Julie Satranská

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

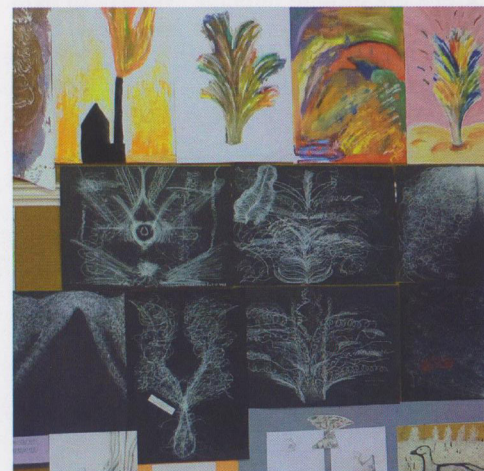
Na výtvarku do ZUŠ v Novém Strašecí chodím od 1. třídy, čímž se stala významnou součástí mého dosavadního života. Díky tomuto oboru jsem se seznámila s různými výtvarnými technikami, poznala jsem, že kreslit se nemusí jenom tužkou. Měla jsem tu příležitost pracovat například s linorytem, nebo vytvářet různé objekty. Vždycky mě bavily přípravy na různé tematické akce, jako třeba Vánoce, konec školního roku nebo inspirování tím, co se zrovna děje, třeba v přírodě nebo ve světě. Kreslení se stalo mou oblíbenou formou relaxace nebo vyjádření pocitů.

Skicák a tužky mám vždy připravené ve svém batohu.

Na půdě mám schovaný celý štos obrázků, které si vždy přináším z výtvarky na konci školního roku. Mám ráda prohlížení toho, jak jsem každým rokem kreslila jinak, jak se mi časem přestávaly rozpíjet vodovky a co bylo pro mě tehdy tak důležité, že jsem to potřebovala dostat i na papír.

Kromě toho, že mě baví něco vytvářet nebo kreslit, zajímá mě umění i jako návštěvnici různých výstav a galerií. Právě díky ZUŠ jsem mohla využít mnoha příležitostí a podívala se na spoustu míst, kam bych se normálně nedostala. Mezi taková místa patří například výstava Kryštofa Kintery v pražském Rudolfinu, výstava Františka Skály ve Valdštejnské jízdárně a výlet do Olomouce s návštěvou galerie.

Naše paní učitelka Tetaurová nám byla vždy nápomocná a svým přístupem vytvářela na hodinách příjemnou a tvůrčí atmosféru. Osobně bych jí chtěla moc poděkovat nejen za všechnu tu žlutou temperu (mojí oblíbenou), kterou jsem jí v průběhu let spotřebovala.

Anna Ulmanová
Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové

Do ZUŠky jsem začala chodit ve 4. třídě k hodné a ochotné paní učitelce Tetaurové, která mě mnohé naučila. Nejdřív to bylo jen takové čmárání a patlání barev, ale když jsem začala chodit na výtvarku, tak jsem pochopila, že to není jen o splácání mnoha barev do sebe, ale že do toho každý z nás vloží své pocity. Každý obrázek má své kouzlo a i když se nám něco nepovede, tak naše paní učitelka má vždy nápad, jak ho zlepšit a udělat z něj další krásný výtvar. Moc se mi líbí, že jsem zde mohla vyzkoušet nové výtvarné techniky a že jsem měla možnost navštívit nejrůznější výstavy. Každá hodina výtvarky pro mě byla jedinečná a opustila jsem tak všechny myšlenky a starosti. Proto mě to tak bavilo a chtěla bych se dál zdokonalovat.

Natálie Skořepová
Výtvarná tvorba ze třídy
Mgr. Lady Staré

Do ZUŠ v Novém Strašecí jsem se přihlásila před dvěma lety, poté co jsem přešla z mé první ZUŠ Stochov.

Začala jsem navštěvovat tuto ZUŠ, abych se co nejlépe připravila na talentové zkoušky na střední výtvarnou školu.

Ze začátku jsem měla hlavu plnou otázek, přeci jen jsem šla do nového prostředí, kde jsem nikoho neznala a po dlouhých sedmi letech jsem musela opustit to, co jsem znala a měla ráda. Ale v nové ZUŠ je skvělý kolektiv moc milých lidí, našla jsem si nové kamarády a osvojila si jiný přístup výuky. Bála jsem se, že změna bude problém, ale nikdy jsem nelitovala.

Denisa Suchodolská
Výtvarná tvorba ze třídy
Mgr. Lady Staré

Poprvé jsem tuto školu navštívila ve společnosti své nejlepší kamarádky ve 4. třídě. Od této doby uplynula řádka let, během které jsem nasbírala spoustu vtipných zážitků a cenných zkušeností.

Malování, kreslení, tvoření a vůbec všechny formy umění mě bavily už od mala a na této škole jsem se naučila spoustu užitečných technik a způsobů, jak svoje představy přenést na papír.

Škola splnila mé očekávání a věřím, že mě dostatečně motivovala a připravila k dalšímu studiu na střední výtvarné škole.

Tvoření pro mě znamená i jistou formu psychického odreagování a dpočinku, takže čas strávený v umělecké škole byl pro mě velmi příjemný a odpolední hodiny s tužkou či štětcem v ruce mi budou opravdu chybět.

Alena Šlajchrtová

Výtvarná tvorba ze třídy

Mgr. Lady Staré

Keramická tvorba ze třídy

Mgr. Jiřiny Kinkalové

Už od mala mě malování bavilo a baví mě pořád. Když jsem se přistěhovala do Nového Strašecí, začala jsem navštěvovat základní uměleckou školu. Na výtvarku chodím sedm let.

Před časem jsem se začala rozhodovat, na jakou střední školu půjdu. Nakonec jsem se rozhodla pro bytový design, kam budu příští rok dělat přijímací zkoušky.

Ráda chodím na výstavy. Nejvíc se mi líbila výstava Františka Kupky ve Valdštejnské jízdárně v Praze.

Baví mě kreslit hlavně tužkou. Když nemám co dělat, tak si jen tak doma kreslím. Že jsem se začala věnovat kreslení, rozhodně nelituji.

Od sedmi let chodím také na keramiku. Když jsem se přistěhovala do Nového Strašecí, stejně jako na výtvarku jsem do ZUŠ začala chodit i na keramiku.

Modeluje se mi tu lépe než v Praze, můžu tu tvořit větší věci – třeba hlavy, vázy a další a navíc jsem se zdokonalila ve své technice modelování.

Děkuji svým rodičům, že mě podporují v tom, co mě baví.

Radek Štýbr

Výtvarná tvorba ze třídy

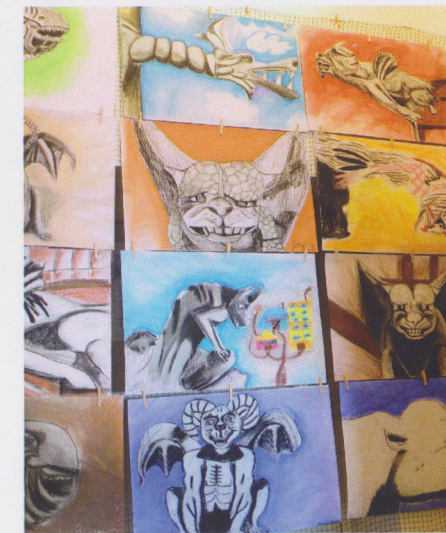
Mgr. Lady Staré

Umění, tím myšleno kreslení a malování, je můj nejoblíbenější koníček. Nejvíce mám rád umění abstraktní, protože vše může být, tak jak já chci, žádná fyzika, prostě nic. Jen já tužka a papír. Ale také mě to uklidňuje, například když se mi něco nepodaří ve škole.

Chtěl bych popsat svůj největší umělecký zážitek. Jednoho dne jsem si prohlížel rodinné album. Obdivoval jsem starou fotografii rodičů v Benátkách. Jelikož jsme měli jet o prázdninách do Itálie, zeptal jsem se rodičů, jestli bychom je nemohli navštívit. Rodičům se tento nápad líbil.

o to nejlepší rozhodnutí. Když jsme se vylodili, byli jsme uchvázeni. Benátky jsou z uměleckého hlediska skutečný skvost. Úzké vysoké domy nalepené vedle sebe, zdobené mosty a černé gondoly obratně se prosmykující malebnými kanály Benátek. Uličky jsou také fascinující. Jsou zde od celkem prostorných až po velmi úzké uličky, do kterých se vejde sotva jeden člověk. Když toto všechno dáte dohromady, dostanete úžasné a romantické městské bludiště. A pak je tu náměstí Svatého Marka, větší kontrast jsem v životě neviděl. To se takhle proplétáte těmi spleťtými uličkami. Najednou uvidíte, že jedna z těchto uliček končí takovým velkým prostorem. Vejdete do něj a před vámi se objeví ohromné, monumentální, majestátní náměstí Svatého Marka s vysokou věží uprostřed. Mně osobně se zastavil dech.

Návrat se samozřejmě neobešel bez komplikací, jelikož jsme zabloudili. Ale nakonec byla cesta nalezena. Každopádně byl za mnou nádherný zážitek. Měl jsem hodně nad čím přemýšlet.

Lucie Tomášková
Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové

Na výtvarné tvorbě se mi líbí, že každý týden děláme něco nového. Naučila jsem se spoustu nových výtvarných technik kreslení i malování, a dozvěděla jsem se jak správně pracovat s keramikou. Nejvíc se mi líbí malba vodovými barvami nebo kresba tužkou. Když dokončuji kresbu osoby nebo portrétu, baví mě dodělávat detaily s vodovými barvami, přidat okolo hlavy vesmír, nebo růžové mraky. A obraz tak udělat něčím výjimečný.

Můj nejoblíbenější malířský styl je surrealismus a malíři Yves Tanguy a Alberto Giacometti. Tito umělci mě zaujali tím, že i když každý z nich má stejný umělecký styl, stejná věc bude u každého vypadat jinak. Yves Tanguy vymyslel nové umělecké techniky jako frotáž nebo dekalk. Alberto Giacometti vytvářel díla, která shrnovala zájmy odcizení a úzkosti a modeloval sochy, které představovaly utrpení lidské postavy jako symbol poválečného traumatu. Líbí se mi, že v rámci výuky jezdíme na různé výlety, např. umělecké galerie nebo výstavy, na kterých se dozvíme o uměleckých dílech nebo o životě umělců. V tom co jsem se v základní umělecké škole naučila, bych chtěla dál pokračovat i až budu starší, a třeba se pořád zlepšovat a rozvíjet si techniky které jsem se ve výtvarném oboru naučila.

